

DE EUROPESE GESCHIEDENIS

De Europese samenwerking startte kort na WOII. De soldaten waren blij dat ze **terug naar huis** konden keren. Maar na de Tweede Wereldoorlog lag het Europese continent volledig in puin, net zoals na de Eerste Wereldoorlog. De mensen waren ontmoedigd. De meesten hadden een vriend of familielid verloren tijdens de oorlog en waren kwaad en verdrietig.

Een samenwerking konden de mensen zich niet voorstellen na zoveel leed maar één ding hadden zowel de Duitsers als de Fransen, als de Belgen en alle andere Europeanen gemeen: ze wilden **nooit meer oorlog!** De enige die met een idee kwam om die wil om te zetten naar de praktijk, was de Fransman Jean Monnet. Hij dacht: 'Als we samenwerken rond kolen en staal, wordt oorlog niet alleen ondenkbaar maar ook materiaal onmogelijk'. De Franse Minister van Buitenlandse Zaken, Robert Schuman, pikte dit idee op. Hij was zelf afkomstig uit de Elzas, een streek die in haar geschiedenis meerdere keren van nationaliteit was veranderd, en wilde een langdurige stabiliteit creëren. In 1950 gaf Schuman een speech waarin hij een oproep deed naar Duitsland en de andere Europese landen om samen te werken. De Europese samenwerking is dus gestart vanuit een **vrede-idee**.

Vijf landen reageerden op zijn oproep. Naast **Frankrijk** wilden ook **Duitsland**, **België**, **Nederland**, **Luxemburg** en **Italië** samenwerken. Voor Schuman was het cruciaal dat ook Duitsland mee deed. Frankrijk en Duitsland waren de grootste vijanden geweest tijdens de oorlog. Volgens hem kon er pas echt vrede op het Europese continent blijven bestaan als die twee grote landen samenwerkten.

Deze 6 landen waren de eerste leden van de **Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal**, opgericht in 1950. De landen kozen ervoor om samen te beslissen over Kolen en Staal. Daardoor werd oorlog ondenkbaar. Je gaat immers geen oorlog voeren met landen waarmee je samenwerkt. Oorlog werd ook materieel gezien onmogelijk. Om wapens te maken, heb je kolen en staal nodig. Als één van de zes landen wapens wilde maken, moest het daarvoor toestemming vragen aan de anderen.

In 1957 besloot men de economische samenwerking grondig uit te breiden. Men wilde meer handel creëren. Er werd beslist om een interne markt te creëren en ook om op andere economische domeinen te gaan samenwerken: **landbouwbeleid**, **havenbeleid**, transportbeleid, enz. Al deze beslissingen staan in het Verdrag van Rome. Dit is een zeer belangrijk verdrag en betekende de start van de '**Europese Economische Gemeenschap**'.

Het **landbouwbeleid** is nog steeds het belangrijkste EU-beleidsdomein. Na WOII was er hongersnood. Daarom wilden de Europese landen die samenwerkten ervoor zorgen dat er in de toekomst genoeg eten was voor alle Europeanen. Europa besloot daarom in 1957 om samen te werken rond voedsel. Ze namen deze beslissing in Rome. Het Verdrag dat werd opgesteld, heette dan ook 'het Verdrag van Rome'. In het Verdrag werd financiële steun voorzien voor de boeren zodat ze steeds voldoende eten zouden kunnen produceren.

In 1989 viel de **Berlijnse Muur**. Het IJzeren Gordijn, waar de Berlijnse Muur deel van uitmaakte, verdeelde het Europese continent in een oostelijk en een westelijk deel. Met de val werd Europa terug één. 15 jaar later, in 2004, traden 10 landen toe, waarvan 8 landen van 'achter' het IJzeren Gordijn. Dit betekende een soort eenmaking van het Europese continent.

In 1993 gingen de **grenzen** tussen de verschillende Europese landen **open**. Gedaan met de grenscontroles! Tot die tijd moest iedereen aan de grens aanschuiven om bij de douane papieren te tonen. Vooral vrachtwagens verloren zo heel veel tijd. Voor de bedrijven betekende dit een enorm tijdsverlies en een grote kost. Maar sinds 1993 konden vrachtwagenchauffeurs en reizigers veel sneller van het ene naar het andere Europese land gaan.

Een andere beslissing om de economie te stimuleren was de invoering van de **euro**. Als je in 2001 iemand met 100 Belgische frank door 7 verschillende Europese landen liet reizen, en je liet hem in elk land zijn geld wisselen naar de plaatselijke munt (de Spaanse peseta, de Duitse mark, ...), dan zou hij achteraf nog maar de helft overhouden. Het overschakelen van de ene naar de andere munt kostte geld. Eén munt gebruiken in verschillende landen is goedkoper en gemakkelijker. De beslissing om de Euro in te voeren, werd al genomen in 1992. Maar het duurde tot 2002 vooraleer we met de Euro kon betalen.

De Europese Unie startte met zes landen maar bestaat vandaag uit **28 landen**. In haar geschiedenis zijn er verschillende uitbreidingsgolven geweest. In 2004 kwamen er maar liefst 10 landen in één keer bij. Drie jaar later, in 2007, traden **Bulgarije** en **Roemenië** ook toe. Het laatste nieuwe lid van de EU is Kroatië, dat toetrad in 2013.

In 2007 schreven Europese toppolitici een nieuw verdrag: het Verdrag van Lissabon. Dit Verdrag is een soort grondwet die de inhoud van alle vorige verdragen samenbrengt en ook een paar nieuwigheden introduceert om de Europese Unie sterker te maken. Eén van de belangrijkste wijziging is de introductie van een soort '**president**' voor de Europese Unie. Het Verdrag van Lissabon trad in 2009 in werking. De eerste die Europese 'president' mocht zijn, is **Herman Van Rompuy**!

In 2012 werd de Europese Unie in de bloemetjes gezet. Al meer dan 60 jaar in vrede samenwerken, dat is toch wel een mooie prestatie. We kregen hiervoor een belangrijke prijs, namelijk de **Nobelprijs voor de Vrede**.

